

на извращението, което докато не го ощави, както кожарь кожата, въ свършенъ грѣкъ, не го оставя. Така, 1) първиятъ урокъ е за промѣна на кръстното му име съ друго благозвучно, грѣцко; това е първата отровна глѣтка; 2) презиране родния езикъ, чрезъ който човѣкъ е свързанъ съ семейството, родината, народа; 3) презрение къмъ родителитѣ си и срамуване отъ рода си; решителенъ отказъ отъ потеклото му; 5) горчиви подигравки спрѣмо народа му; 6) унижаване народа му до крайностъ; 7) всецѣло отдаване тѣлесно и душевно на враговетѣ на народа му; 8) изучаване и обрабоване на грѣцката словесностъ и пълно занемаряване на родната; 9) усвояване всичко чуждо, грѣцко, . . . съзнателно всецѣло отчуждаване отъ естественото, родното му общество“.

Важниятъ урокъ, за който е тукъ дума, се отнася еднакво и до това, което Селимински наблюдава или узнава покъсне другаде, и до нѣщо съвсемъ лично, изпитано въ Кидония, което е отговаряло на практиката въ грѣцкитѣ училища изобщо въ първата четвъртъ на XIX вѣкъ. Какъ той и по-съзнателнитѣ му другари сж понасяли тази практика и доколко тя е била по брутална или по-прикрита въ Кидония, не знаемъ. Знаемъ само толкова, че докато, отъ една страна, той захваля въ 1855 г. цельта и системата на новитѣ грѣцки училища въ Кидония, Хиосъ и други мѣста като „человѣколюбива и патриотична“, поради което патриаршията ги ненавиждала, отъ друга страна той се позовава решително на своя личенъ опитъ, за да твърди, че ония, които сж се учили въ грѣцки училища, не могли да бждатъ тѣй полезни на българското образование, както следвалитѣ въ Русия. Всички, които сж получили възпитанието си въ Гърция, Италия или изобщо въ западна Европа, имали тоя недостатъкъ, че се отчуждавали отъ българския живъ езикъ и отъ българската действителностъ, губѣли връзката си съ духовния животъ въ страната. А знания, които не могли да се приспособятъ къмъ нуждитѣ на собствения народъ, били излишни: завършилитѣ навънъ младежи ще останатъ дома си измамани, безполезни. Които отъ потеглилитѣ за Гърция или на Западъ младежи биха разбрали тая истина ъвреме, ще могатъ да се запазятъ. „Инакъ, самата мъдростъ ще ги погуби, както погуби мене и всички, които като мене се трудиха напразно“.